

Ч. 718

липень-серпень 1970

Ціна 40 к.

Р.к. № 20

БУСМІДИКА

ако.

ПРАТСТВО В УКРАЇНСЬКОМУ СТИЛІ

— А тепер вези дівку на Союзівку!!

САМОТНІСТЬ

Півень піяв пів дня,
Кликав друга півня.
І пропіяв пів дня,
Не докликавсь півня.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Качка з качкою за качку
Почали качаку драчку.
Не оставили у драчці
Ні пера на бідній качці.

ПАРТНЕРИ

Крокодил з'їв крокодила.
Крокодиляча в нім сила!
Потім інші крокодили
Крокодила скрокодили.
Бабай

Доля маліх

Тихо
в тиші
шепчуєтъ
миші:
— Будьмо,
миші,
тихше
в тиші.
Хтось чатує
і
не
дише.

Втихи
в тиші
тихі
мищі.

Бабай

ФІАНКА НІЧ

Об шибу б'ються білі нетлі.
Фіранка місяць заслонила.
Твої долоні — теплі, теплі.
Яка у них розкішна сила!

— Що скаже мамця? Що спитає?
А що сусідка місис Плева?

— Всю ніч фіранку місяць крає.
— Не плач. Фіранка — річ дешева.

Бабай

ПІСНЯ про КСЕНЮ

(Слова Папая, музику треба ще написати)

Як приїдеш ти до „Ксені“,
Візьмеш щастя повні жмені.
Там повітря є космацьке,
Краєвиди всі карпатські...
Там гантерський славний край —
Кобзярівка — Божий рай!

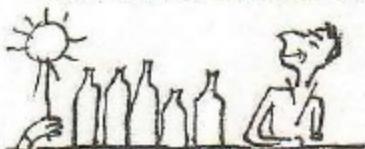
Як приїдеш ти до „Ксені“,
Там чудові є камені!
А на кожному камені
У бікні дві сирені...
Там гантерський... і т. д.

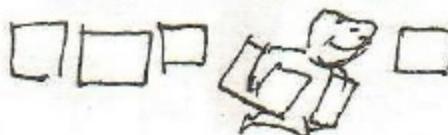
Як приїдеш ти до „Ксені“,
Іди на лови на олені!
Хоч не буде там оленя,
Може трапиться Олена...
Там гантерський... і т. д.

А в нашої пані Олі
Добрі з маслом бараболі!
А голубчики з грибами
Так смакують, як у мами...
Там гантерський... і т. д.

А в нашого пана Владка
Нині міна є солодка;
Надворі погода добра,
Виграв не одного робра!
Там гантерський... і т. д.

А в нашого пана Ека
Гості зближка і здалека.
За якої півгодини
Розхватали всі картини!
Там гантерський славний край —
Кобзярівка — Божий рай!

ПОЧЕСНИЙ ГІСТЬ

Цього року наші браві комбатанти, спасибі їм, хотіли вженити мене з почесним членством у їхньому бальовому комітеті. Насилу відпросинся.. В мене, бачите, є деякий сумний досвід у зв'язку з такими гонорами. Пригадався мені ювілейний з'їзд одної з наших гімназій, куди було мене запрошено як "почесного гостя" [так, принаймні, стояло написане в запрошенні, що досі в мене зберігається].

Деяка заковика вийшла з тим, що секретарем ділового комітету, тобто, фактично, мотором цілого з'їзду був мій добрий колега ще зі Львова, а той по ділу дружби забув замовити мені кімнату на вакаційній оселі, де згадана ювілейна зустріч відбувалася. А тому, що з'їзд випав справді многолюдний (зібралося коло сім соток народу), управитель оселі, теж мій добрий приятель, безрадно розкладав руки і сказав:

— Вибачте, але вийшла така біда, що не маю куди вас подіти.. Хіба підете спати до гаражу?.. Там, правда, спокійно, затишно, діти не галасують, тільки ж наніч треба добре прикриватися, а то в нас по ночах уже приморозки бувають! Тож рекомендую зразу тягнути туди додаткові коци.

Так то я замешкав у гаражу, що був звичайно шопою в лісі, у симпатичному товаристві різних борсучків, ховрашків та інших "чіп-монків". Одної ночі, пригадую, навіть якась серна заглядала через віконце до гаражу, мабуть зацікавлена тим, як відпочиває спеціально запрошений, почесний гість. А тому, — як згадано на вступі, — що секретарем ділового комітету був мій добрий колега, він, розуміється, забув теж дати мені грatisовий квиток на бенкет-вечерю, що прислуговував мені як почесному гостеві.. В цьому випадку ситуація представлялася майже трагічно, бо виглядало так, що мені прийдеться йти спати не тільки в холоді, але й у голоді.

Але й тут порятував мене управитель вакаційної оселі, — дай, Боже, йому здоров'я і гарну секретарку.

— Знаєте — що? — сказав. — Скочте перед бенкетом на кухню і повечеряйте з робітниками. Я скажу іухареві, щоб там щось для вас злабудав. Він уже буде знати.

І справді: я пішов собі заднім ходом на кухню і в три міга упорався з вечерею, в той час коли всі інші учасники ювілейного з'їзду — катехити, професори, учні та їх родини мусіли ще три години з гаком стирчати за столами, вислухувати незлічені промови, привіти, словом — так звану святочну частину програми.

Після з'їзду щось сталося з моїм добрим другом з ділового комітету, і він прийшов до мене вибачатись..

— Знаєш, — сказав, — якось так незручно вийшло, що в тому цілому балагані я про тебе забув... Чи ти на нас не ображений?

Звичайно, я запевнив його, що — ні, борони, Боже! Якби чоловік хотів "фурт" ображатися на земляків любезних, то мусів би хіба до самої смерті ходити ображений, з ніким не говорити, нікому руки не подавати...

А чи ж можна так жити на світі?

І К Е Р.

З «КНИГИ ВЕСЕЛОЇ МУДРОСТІ»

Любиш жарти над Хомою — люби над собою.
Народна мудрість.

Утрачений день — той, протягом якого ви ні разу не засміялися.
Жан Гюо

Гумор — це серйозність, яка ховається за жартом,
Джон Вейс

3 ГАНТЕРСЬКИХ ОБРАЗКІВ

„Ой, на горі, на горі,
Малювали мальярі...

Ой, по горі, по горі
Мандрували Кобзярі...

А попід горою, долом долиною,
Козаки йдуть...

СОРОКА НА ПЛОТІ

- Власник пансіону "Ксеня" в Гантері Володимир Кобзар вислав свою дружину Ольгу на Україну спеціально для того, щоб йому позивувала, як грає львівський футбольний клуб "Карпати".
- Як виявляється, інж. Степан Куроаць провалився на конвенції в Клівленді саме тому, що він хотів мати в Чікаго другу Союзівку, а повинен був старатися про союзовий цвинтар.
- Президент ЗУАДК-у д-р Володимир Галан чує жаль до мельниківців, що вони не порятували його тоді, коли під ним тряслася земля на конвенції УНСоюзу в Клівленді.
- На оселі СУМА в Елленвіл відбувся 75-літній ювілей заслуженого театрального діяча сотника Юрія Кононова, отриманий з 25-літньою річницею з дня народження його дружини Іванки.
- На Союзівці відбудеться літом цього року З'їзд усіх молодих пар, які тут повінчалися. Розведені отримають від Управи Союзівки пам'яткові медалі і нагороди.
- Під час відкриття картинної галерії п-ні Ірини Стецури на Парк Евніо Вест у Нью-Йорку відбувся там одночасно перший З'їзд СУС (Союзу Українських Снобів).
- В Сарселі (Франція) говорять, що найбільше вченого кота посідає проф. д-р Володимир Кубійович, голова Наукового Т-ва ім. Шевченка і редактор Енциклопедії Українознавства.
- Довідуючись, що в Гантері організується цього літа окрема патріярхальна вакаційна оселя під назвою "Качмарівка".
- З Чікаго наспіла сумна вістка, що парафія св. Володимира й Ольги викреслила проф. Богдана Попеля з старого календаря.
- Кажуть, що на конвенції Українського Народного Союзу в Клівленді наш співробітник Ікер кандидував на Кваса, але безуспішно.

- Ще рік - два і ми не будемо
мусіти ані митися, ані чесатися!

Українська молодь в Америці не пронаде, бо її єднає спільна англійська мова.

НА КУРСАХ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Учитель: — Тут у книзі поруч імені Шевченка написано 1814-1861. Що це значить?

Учень: — Це певно номер його телефону.

З АФОРІЗМІВ ЛЕЦА

Час урожайний на геніїв. Надіймось, що з-поміж них вийде хоч кілька здібних людей.

Вірую в кінець органічного життя на землі. Ніколи — тжбшря організаційного.

Будуймо тимчасові погляди. Ану ж станеться землетрус!

Мистецтво йде вперед, а за ним цензори..

Безграмотним залишається одне — диктувати.

Карликам треба низько кланятися!

Письменник, який не заглиблюється, завжди втримається на поверхні.

Ключ ситуації часто стирчить в замку сусіда..

Дідько не спить. З будь-ким..

Чи й голі жінки інтелігентні?

З ПЛАСТОВОЇ ПОЕЗІЇ

Леся Храплива написала з нагоди 20-ліття Пластової Станції в Нью-Йорку "Юнацький вірш", що його перша строфа звучить так:

"Ми любимо ватру,

Ми любимо сміх

І потиск лівиць,

Що єднає усіх."

А юнаки на пластових таборах співають так:

"Ми любимо ватру,

Ми любимо сміх

І потиск дівичь,

Що єднає усіх."

З міського Мішка

Кажуть, що орган Верховного Архієпископа міняє назву і тепер буде називатися "НЕВЕСЕЛІ ВІСТІ З РИМУ".

Найбільша досі реформа, що сталася за 30 років часу в Українській Католицькій Церкві в Америці: гра в бінго...

До полеміки "Нового Шляху" з "Сучасністю": Богдана Кравцева кують, а Зінкевич ногу наставляє...

Нове актуальне прислів'я: "Допоміг, як Митрополит Сенишин Патріархатові своїм підписом."

В Гантері говорять: Макаревич у дзвін, а Клюфас — у калатало.

Запитання в справі формальній: коли громада влаштує якийсь ювілей найчорнішим народним робітникам — Леонієві й Лідії Крушельницьким з Нью-Йорку?

Чому б СУМ-ові не піти слідами Пласти і не вибрати собі Верховного Сумівця проф. Івана Вовчука?

Ювілейне гасло УНС на практиці: "Лицем до молоді — задком до старичків".

Чи Тарзан є членом Українського Народного Союзу?

Естафети передаються — не крадуться...

З лексикону "Лиса Мікити": адукнув — став членом АДУК.

ДОЛЯ ПОЕТА...

Поет Олег Коверко писав у "Сучасності":

"Ніч
розкусила мене
і з'єсть..."

Якось недавно ми бачили поета на одній "партії" в Філадельфії, живого та цілого.

Ніч надкусила його, але не з'їла:
Був непоголений...

ВІДРУБАЛА

— Не розумію, як ти можеш називати капелюхом те, що в тебе на голові.

— А я не розумію, як ти можеш називати головою те, що в тебе під капелюхом.

ЛЮБОВНІ ЗАЯВИ

— Я кохаю тебе понад усе. Чи ти мене також кохаєш?
— Так, тебе також.

ПО-ЖІНОЧОМУ

Чоловік люто дивиться вслід за від'їждаючим автобусом, до якого він з жінкою спізнився.

— Якби ти не одягалася так довго, то ми були б піймали цей автобус.

— А якби ти не підганяв мене стільки, то ми тепер не мусіли б так довго чекати на наступний автобус.

БОЛЬШЕВИЦЬКА ГОСПОДАРКА

В Україну приїхала американська господарська делегація, щоб познайомитися з місцевими господарськими досягненнями. Делегати оглядають новозбудований цегельний завод. Делегат почав розмову з одним з робітників:

— Маєте гарну цегельню. Добре лрашое?

— Так, але що нам з цього?

— Як? Адже маєте цеглу!

— Ні, ми її вивозимо в Угорщину.

— А за це щось одержуєте.

— Певно: товщі.

— Отже добре торгуєте.

— Так, тільки ж ми цих товщів не маємо, бо вивозимо їх у Болгарію.

— А що за це одержуєте?

— Тютюн.

— Виходить, що все таки щось маєте.

— Ні, бо тютюн ми вивозимо в Румунію взаміну за нафту.

— Отже маєте нафту.

— Ні, нафту ми вивозимо в Польщу.

— А що вам Польща за це дає?

— Вугілля.

— Це добре.

— Та добре, бо вугілля нам потрібне до цегельні.

● ● ● Яка різниця між ящіркою і крокодилом?

— Нема жадної. Ящірка це попросту крокодил, який пройшов через соціалізм.

● ● ● Два в'язні розмовляють під час проходу на подвір'ї львівської тюрми:

— Що таке теорія релятивності?

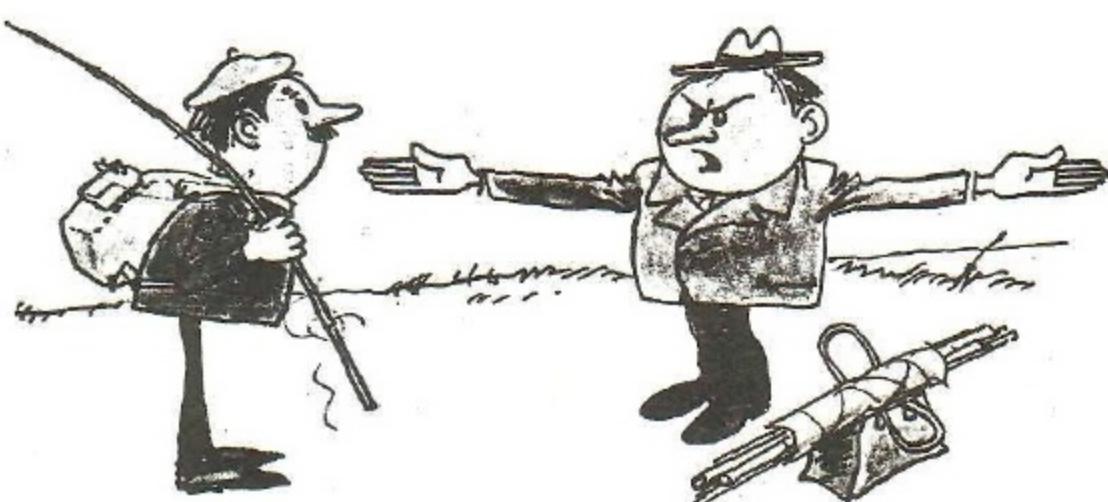
— Це, бачиш, подібно, як з нашим проходом: ніби ходимо, а насправді сидимо.

ПРАВЕДНЕ ПОДРУЖЖЯ

— У нашого приятеля свята жінка.

— Це правда, вона вже і його мучеником зробила.

Мал. М. КАПУСТИ

— Ну як ловилося?

— Хоч би паршивенька клунула. Просто от-така злість бере!..

СИЕЯЧА АЗБУКА

Як краще навчити українську азбуку в наших Рідних Школах?

Щоб наші підростлі діти легше сприйняли і затянули окремі букви, поручаемо нову образкову методу. Треба зрушити уяву школярів і відкрити, що кожна буква — крім свого означення звуку — криє у собі якесь окреме образкове значення. Це допоможе навіть чотирнадцятирічній дитині вивчити і затягнути нашу страдальну азбуку.

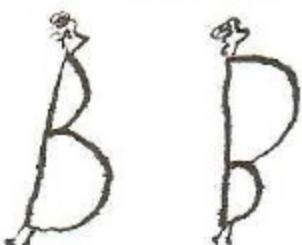
Наприклад:

Це мама — а це дочка

Спортивець з дітройтського "Черника" або чікагівських "Левів"

Мизис перед дітетою — і по дієти

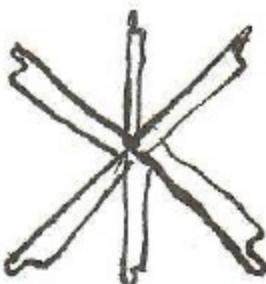
Оптиміст — пессиміст

Вакаціонік мочить ноги у басейні на Союзівці

Дві наші найбільші партії. Одна каже "Є — Є — Є", а друга "Е — Е — Е". Цим вони різняться програмово

Український дорожній знак

Об'єкт на пляжі на Кобзарівці

Політичний аргумент або макогін

Гохштаплеруюче "О"

Син, який не вилазить з татової кишень

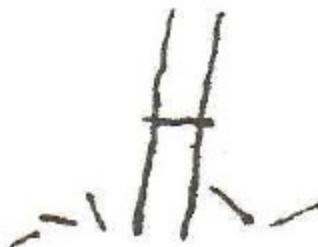
Наш еміграційний "ненаситець" або Визвольний фонд

"Фраер", який скакав у гречку і зламав ногу

Закохана пара

Драбина на емеритурі

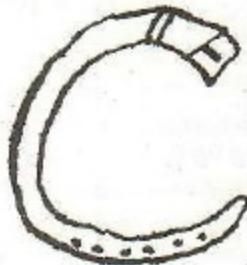
Директор Лисогір зфотографований з літака

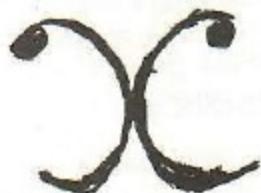
Бюро секретаря УНС по конвенції

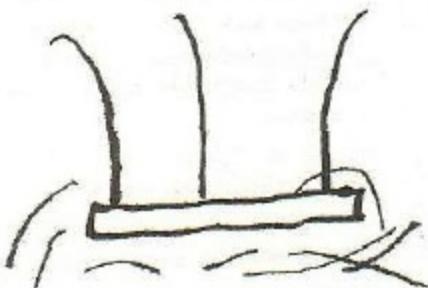
Пікніковий "тотем". Тичка, а на тичці пиріг

Ремінь редактора української газети, який нарікає, що йому кінець не сходить з кінцем

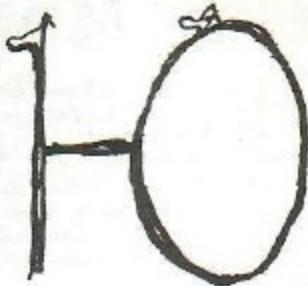
Символ нашої громадської роботи. Один тягне до ліса, другий до біса, а обидва стоять на місці

Полисіла щітка

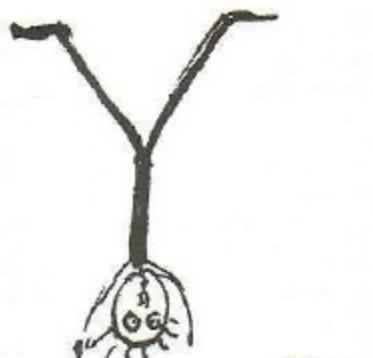
Нова модель жіночого капелюха

Одинаця і провід тісно пов'язані між собою

Патріот, який готовий покласти "душу й тіло"...

Символ нового погляду на світ

ПРИЗАБУТИЙ ЮВІЛЕЙ

В минулому 1969-му році, крім безчисленних інших ювілеїв, наша громада відсвяткувала (правда — доволі апатично) 5-річчя здвигнення пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні. При чому треба дивуватися, що ця сама громада чомусь забула спом'януть ще один ювілей, а саме — 5-річчя розпучливих і безуспішних старань випустити поштову марку в пошану нашого Генія, борця за Свободу...

Рядовий громадянин на такому чи іншому давнині просто в голову заходить — що це за мітарства діються в ясній столиці?.. Такий великий пам'ятник-монумент, за 400 тисяч доларів, то ми здвигнули, а маленької поштової марки не можемо якось виканочити-випросити в Конгресі... Що робить Український Конгресовий Комітет іпан професор Добрянський особисто?

— Ол райт, — говорить той самий рядовий громадянин, — якщо професор Добрянський заклопотаний далекосхідними справами, робить для нас велику політику в такому, скажемо, Бангкоку чи на Тайвані, то хай відпустить поштову марку новому секретареві СКВУ Ігорі Білинському. Він — хлопець облітаний в таких аферах, гладкий, пристійний, з деликатними манерами, може б він там, у Вашингтоні, намотав собі якусь секретарку в котрогось сенатора, закрутів її голову та й прихилив для української справи або що?..

Це правда, що президент Ніксон у боротьбі з інфляцією так постриг бюджет, що може забракнути коштів на друкування нової поштової марки.. В такому випадку наша жертвенна громада охоче і, так би мовити, з ентузіазмом, сипне грішми на фарбу, друк і папір! Та й на всяку "терпентину" ("не помастиш — не пойдеш!") В Бозі надія, що на поштову марку хіба не треба буде збирати майже п'ївмільйона, як на будову пам'ятника!

А може ім там, у Вашингтоні, бракує артистів-малярів?.. Хай лише вдарят телеграму до Нью-Йорку чи до Філадельфії! Тільки, ради Бога, не робіть ще одного конкурсу, тобто ще однієї компромітації! Бо то зразу зачнеться катавасія з тим, якого Шевченка помістити на поштовій марці — в шапці чи без шапки, в кожусі чи без кожуха, молодого чи старого, закутого в кайдани чи в характері повстанця з автоматом. А наші модерністи, як Юрій Соловій чи Славця Геруляк, навіть здібні при цій нагоді тяжко скалітити нашого Генія — зобразити його без вуха чи без носа або як він тримає гусяче перо і пише "Думи мої" рукою, що має лиши три пальці.. Ну, і як з такими поштовими марками показуватись між людьми?..

(К.-Р.)

ЗАГУБЛЕНА ГОЛКА

Мати послала свого п'ятирічного хлопця до сусідів, щоб позичити голку. Коли хлопець повернувся, питав:

- Ну що, приніс?
- Ні.
- Чому, не позичили?
- Та позичили...
- А де ж голка, моне, ти загубив?
- Ні. Я не загубив, то тъята Фросяна дала мені загублену голку.

Два мисливці побачили свіжі сліди лева.

- Іди подивися, куди він пішов, — сказав один.
- А ти?
- А я піду в протилежний бік, подивлюся, звідкіля він вийшов.

Учітесься, брати мої!

Журнал "Перець", № 9 (835)

Класики залишили нам чарівну заповідь: в любій нівська і ул. Константиновская; вул. Виборзька, вул. Виборзька і ул. Выборгская; вул. Рейтарська і ул. Рейтерская; вул. Поліни Осипенко і вул. Поліни Осипенко; вул. Набережно-Микільська, вул. Набережно-Микольська, вул. Н.-Нікольська і просто Набер. Никольская; вул. Парижської Комуни і вул. Паризької Комуни; вул. Іллінська і вул. Ільинська.

Прекрасним мусить бути усе і навколо людини. Верстат чи машина, на якій людина працює, її робоче місце. Прекрасним мусить бути житло людини, село чи місто, в якому людина живе.

Приїдеш інколи у нове місто. Йдеш його вулицями. Очі тобі мозолять перекособочені рекламні тумби, поперекидані сміттєві урни, перекошені і побиті газетні вітрини. А поруч цими ж вулицями ходять елегантно зодягнені господарі міста. Та їм нічо не мозолить очей. Байдужість це чи звичка, доскіпуватися не будемо. Либонь, перше живе у тісному поєднанні з другим.

Якось із товаришем, що приїхав з Польщі, ми йшли центральною вулицею вечірнього Луцька. Раптом він мені показує на велику неонову вісіку і здивовано літає:

— Цо то таке?

Я глянув, і очі полізли на лоба. На будинку чарівним неоновим промінням блистало велике «ФЕ».

Щоб пояснити своєму польському товаришу, що то таке, мені самому довелось спочатку з'ясувати, що і до чого. Корінний мешканець Луцька не без гумору пояснив, що спочатку там було «Кафе юність», потім довго блистало «фе юність», а още тепер з усього залишилося тільки «фе». Та, мовляв, це дурниця, цього ніхто не помічає. Аби в кафе було що випити і з'їсти.

Та що там говорити про оте давнє луцьке «фе». Погляньмо на наш славен столітній Київ.

Немає, мабуть, людини, що не захотіла б побувати у цьому древньому і вічно молодому місті. Бо Київ таки і красен і могутній. Вабить до себе співаків, вабить і гостей з-за кордону. Грішили б ці гости перед богом своїм та перед совістю свою, якби сказали, що в Києві віляються по вулицях урни зі сміттям, що київські рекламні тумби перекособочені, що в Києві на вулицях чорт ноги поламає. Але не согрішив один гість, який мені сказав:

— Все у вас гарне, все у вас прекрасне. Та ось, читаючи таблички з назвами вулиць, язика позамати можна...

Я хотів переконати свого гостя, що все це не так. І спеціально пішов вулицями Києва.

Яких вивіскок тут тільки не було: вул. Рогнідинська і вул. Рогнединська; вул. Волоська, вул. Волоськая і ул. Волоская; вул. Лескова, вул. Леськова, вул. Ліскова і ул. Лескова; вул. Пархоменка, вул. Пархоменко і ул. Пархоменко; вул. Довженка, вул. Довженко і ул. Довженко; вул. Глибочицька, ул. Глыбочицкая, ул. Глубочица, ул. Глубочицкая і просто Глубочицкая; пров. Ладо Кециховелі і пров. Ладо Кециховелі; вул. Ладо Кециховелі і вул. Л. Кециховели; вул. Дігтярна і вул. Дегтярина; вул. Кожум'яцька і вул. Кожем'яцька; пл. Житньоторзька, пл. Житньоторгська і пл. Житньоторгская; вул. Костянтиновська, вул. Константи-

нівська і ул. Константиновская; вул. Виборзька, вул. Виборзька і ул. Выборгская; вул. Рейтарська і ул. Рейтерская; вул. Поліни Осипенко і вул. Поліни Осипенко; вул. Набережно-Микільська, вул. Набережно-Микольська, вул. Н.-Нікольська і просто Набер. Никольская; вул. Парижської Комуни і вул. Паризької Комуни; вул. Іллінська і вул. Ільинська.

Біля будинку № 20 по вул. Хорева я переконався, як легко з української мови перекладати на російську. Була вулиця Хорева. Названа в честь одного з братів легендарного Кия. Там знайшовся якийсь поклонник тхорів, поставив у кінці слова своє скромне інтелектуальне «я», і стала ул. Хоревая, себто тхоряча. Бо по-російському «хоръ» — це по-українському «тхір». А по-українському Хорев — це і по-російському Хорев.

А логічною мовою все це означає, що не до кожного слова треба ліпити своє «я». Тим більше, коли те «я» малоосвічене. Бо уявляєте, що буде, коли якомусь «інтелектуалу» завтра захочеться скрізь повіткити своє «я». Вул. Свердлова стане ул. Свердловая, вул. Ветрова стане ул. Ветровая, вул. Шутова — ул. Шутовая, а вул. Пирогова — ул. Пироговая.

Крокуючи вулицею Івана Франка, я переконався, що або пічого не петраю в граматиці, або ж знозву поміняли правопис. Старі вивіски — вул. Івана Франка замінили новими — вул. І. Франко і ул. И. Франко.

А на Бульварі Івана Лепсе я прочитав Б. Лепсе, а на бульварі Лесі Українки — Б. Леси Українки.

Якийсь грамотій не пощадав навіть Великого Кобзаря. Бульвар Тараса Шевченка, завдяки не велими прозорому розумові цього грамотія, став ул. Б. Шевченко, вулиця Б. Шевченко, а подекуди просіг Б. Шевченко.

Учень першого класу знає, що Великий Кобзар ніколи не був іл. Богданом, іл. Борисом, а завжди був Тарасом. Та відкіля це знати тому, хто відповідає за оті таблиці? Вік не читає ні букв, ні читанки.

Учень першого класу знає, що бульвар — це бульвар, а вулиця — це вулиця. І першого не можна плутати з другим, як не можна плутати тата з мамою. Але навіщо це знати отим гібрідизаторам?

Побачив би Тарас Григорович усе це безкультур'я, то, очевидачки, сказав би товаришам зі столичної міськради:

Учітесься, брати мої,
Думайте, читайте...

А, може, ще й взяв би різочку та декого — різочкою, різочкою! Як це робили колись з неукажими. Бо славний наш предок дуже не любив нещутва.

Є. ДУДАР.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

Стара казка на новий лад.

Минув той час, коли діти за мамину спідницю трималися...

ВІК

Лікар: — Ваш чоловік добре тримається на його вік.

Жінка: — На його вік так, але не на мій.

СТАТИСТИКА

— Сім'ї у вас дітей?
— Четверо і більше не буде.
— Чому?

— Бо я прочитав у газеті, що кожна п'ята дитина на світі — це китаєць.

ФІЛОСОФІЯ

Із рянди із папір,
із паперу — гроші,
із грошей — банки,
із банків — позики,
із позик — боржники,
із боржників — жебраки,
із жебраків — рянди...

ІНТЕЛІГЕНТНИЙ

— Учитель казав Івасеві, що він повинен мати енциклопедію.

— Енциклопедію? Ще чого! Жай ходить пішки до школи, так як я ходив.

У ПСИХОАНАЛІТИКА

— Пане докторе, яка може бути причина, що мене люди не люблять?

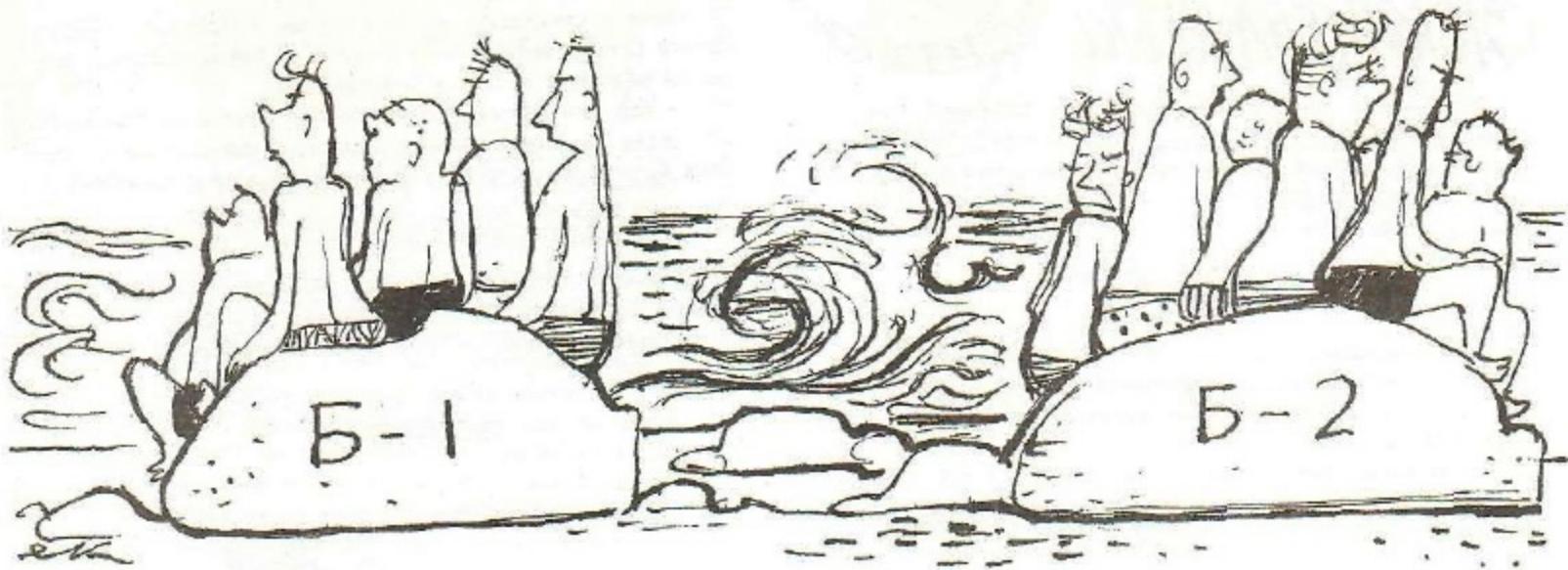
— Вибачте, я недочув, що ви сказали...

— Достобіса! Я сказав, що мене люди чомусь не люблять. Що ви, глухий чи ідiot?

ГІГІЕНА

— Чому ви, сусідко, покидаєте цю квартиру? Адже ви жили тут сім років і завжди були вдоволеними.

— Так, але минулой суботи мій чоловік хотів скупатися, і ми побачили, що в цій квартирі немає лазнички.

НА ПОЛІТИЧНІЙ ПЛЯЖІ У ВАЙЛДВУДІ

Вех КОМІСІЯ

— Як там, пане Круфка, комісія мешканева вже у вас була?

— Авжеж, була.

— Ну, і що — змірили вам помешкання?

— Ні, тільки заглянули до нас і дали ходу.

— А чому ж то?

— Я винайшов на них спосіб. Ми з жінкою були в страху, що трошки нас замало, бо кімната фактично простора. Тож і рада в раду — внесли постанову затягнути маленьку позичку в родини з провінції.

— І кого ж ви собі позичили, пане Круфка?

— Дві тьоті та я одну вуянку. Я на свій кошт спровадив цих фаміліанток до Варшави з постіллю. Вуянка то я навіть кота привезла з собою. Нічого собі, каналія, вночі по фіранках скоче; та нехай, думаю, скоче, може комісія і для нього відпустить з півтора метра житлової площині, як такого, що працює на полі ліквідації мишей.

Зараз на третій день, як з'їхалася родина, піднявся на сходах гвалт, що йде комісія. Акурат ми тоді засіли до вечері, як я зачуваю новину. Тож гукаю тьотям:

— Родина, спати!

— Чому?

— Що значить — чому?.. Хіба ви не знаете, що комісії зумисне щвендяють вечорами, щоб переконатися, хто фактично в хаті живе, а хто на ніби, в характері "мертвої душі" приписаний. Для того ж і я крикнув родині

— "спати!", аби було видно, що ми всі насправжні тут ночуємо як легальні льокатори, значить — жодної туфти тут немає.

Тільки я подав цю команду, як дві тьоті та вуянка стали на повну пару роздягатися, а ми з жінкою, річ ясна, так же само.

Стигаю маринарку, само собою розуміється, і в самій тівсорочці, з штанами в руках, стою, як тут відчиняються двері — входить комісія. Двоє молодших фацетів і один старшавий, з лисиною.

Як увійшли, так, уявіть собі, здеревіли, бо саме тоді родина роздягалася на сто два. Тьоті, як автомати, знімали з себе галантією і розкидали на всі боки, куди попало.

Як роздяглися, давай поганяни до ліжка, але тут збилися з толку, бо всі пхаються до одного й того самого ліжка, в которому ми обов'язково з жінкою вже лежали, бо вскочили до нього вчасніше. Ліжко було складане — трах-тарах, і замкнулося, а ми всі бебехнулись крижантами об підлогу. В добавку ще й кота придавили, що сидів під ліжком.

Комісія, взрівши таку Содому і Гомору, накивала п'ятами по сходах, і вже місяць минає, а вона якось не вертається. Мабуть, залишає нас у спокой.

— Я теж так думаю. Знаєте, це був незлій винахід, з тими тьотями...

— Фактично, непоганий, тільки мусять бути в поважних літах. Найкраще після п'ятдесяти, бо в противному випадку комісія не вийде з хати.

(Переклад з польської — І. К.)

Новий громадський чинник
в дискусії довкола патріархату

САСКАЧЕВАНСЬКІ ЧУМІШІ

Розказують люди з Бон-Мадони, де фармерує провінціональний посол А. Тібо (француз, що опанував українську мову досить добре), що він так собі сподобав українську мову, що навіть вдома до своєї жінки говорить: "Давай істи, ти, стара торбо!"

Після назначення д-ра Воробця губернатором Саскачевану стрічаються два наші фармери.

Ну, і як ви, сусідо, дуже врадувані, що маємо українця губернатором?

— Велл, він добрий чоловік, він добрий лікар, він добрий патріот, — але, скажіть, що він розуміється на продажі пшеници?

В залі на фармах жінки приготовляють обід на весілля. Все готове, ще тільки господиня додає для смаку кваску до борщу. Під впливом кваску зібралися їй у роті слична. Хотіла плюнути на підлогу і через неувагу плюнула в борщ. Вже було пізно готувати щось ново, і так той борщ пішов на стіл. А люди, як то кажуть, не свині — з'їли, і нікому не зашкодило.

Але по весіллі жінку почало гризти сумління. Пішла до сповіді.

— Отче, я зробила гріх. Я плюнула в борщ.

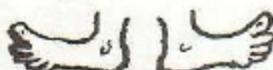
— А з чого той борщ був?

— Буряки і капуста.

— А м'яса або солонини не було в борщі?

— Ні, не було.

— О, то не є гріх. Як у борщи не було ні м'яса ні солонини, то на такий борщ можна наплювати. Іди в мирі і не согрішай.

Поїхав фармер з Вакав подивитися на Рожджалів, рідне село своїх батьків. Побачив, що його кузини ходять по болоті босі.

— А чому ви не візьмете робурів?

— А що це таке робури?

— О, робури — велл, то чоботи з такого штофу...

— А що це таке штоф?

— Штофер, то так сказати — матеріял. Значить, робури — то чоботи з такого матеріялу, що з нього роблять тайри...

— А що це таке тайри?

— Тайри вживається на колеса до гарі...

— А що це таке гаря?

— Гара — то така техніка, що має чотири колеса, а на переді енджеї...

— О, Енджея в нас нема, вже давно виїхав до Польщі.

— Енджеї — то не чоловік. То така машина, що як налити гез..

— А що те таке гез?

— Гез — то така вода, що горить...

— О, така вода, що горить, то по-нашому називається самогонка. Але як ми вже її згадали, то давайте вип'ємо по чарці, бо то виходить, що "без воді не разберъош", що це таке робури...

ВИБОРЧИЙ АРГУМЕНТ

Один з кандидатів на пост голови Українського Робітничого Союзу, що був конкурентом п. Антона Батюка, сказав на конвенції УРСоюзу в Глен Спей:

— От, пам'ятник Іванові Франкові стоїть на "Верховині" ледве 15 років і вже лущиться, а що ж сказати про пана Батюка, що стоїть в Робітничому Союзі півстоліття!

З СОВЕТСЬКОЇ ІСТОРИЇ УКРАЇНИ

Учитель: А скажи, чому князь Володимир на пам'ятнику в Києві так пильно ввесь час дивиться на північ?

Учень: Бо він думав про воз'єднання України з Росією.

ПАЦИФІСТ

— Жінко, не сварися! Робім любов замість війни!

Щоб у Гантері, на пляжі,
Хлопців чаювати,
Треба конче в "Діадемі"
Гарний стрій придбати.

На пляж чи на забаву в пансіоні "Ксеня", на вакації чи по вакаціях, у кожний час і в кожній порі року, одягнетесь елегантно і з смаком в цій широкознаній між своїми та чужинцями українській галантерійній крамниці та першорядній майстерні жіночих і чоловічих олягів

Марії і Володимира Заклинських
"DIADEM", 142 Second Ave., N. Y. City
З вакаційної творчості

Чи на морі, чи в таборі,
Чи поза, табором
Згадуєм тебе, "Веселко",
Незлім, добрим словом!

На морському чи в сухопутному таборі, на пластовій чи сумівській оселі, завжди і всюди згадує наша молодь Українську Цукорню "Веселка" в Нью-Йорку, в котрій вона провела багато приемного часу, знайшла рідину-привітну атмосферу та скріпила душу-тіло смачним харчунком, з якого славиться кухня "Веселки"!

Українська Цукорня "ВЕСЕЛКА"
ВП. Ольги і Володимира Дармохвалів
Наша адреса: 144, Друга Евнію в Нью-Йорку
(Пластовий Дім)

Хто до "Сурми" раз зайдов —
Все буде ходити!
Хто викине "Сурми" меду —
Довго буде жити!

Не забувайте ж ї на вакаціях нашої адреси:

Коли під час вакацій відвідуєте місто Нью-Йорк, не забудьте відвідати найстаршу в цьому місті українську культурну установу — книгарню і медярню "SURMA" на 7-ій вулиці, коло церкви св. Юра, де можете придбати багато цікавих і корисних речей, а з них дві найважливіші для духа і для тіла: добру книжку і добрий мед! Гостям раді! "SURMA", 11 East 7th Street, N. Y. City

Як до авта вже сідали,
До "Олімпії" вступили
І пів кейса, на дорогу,
"Канадської" купили.

В горах чи над морем, в Гантері, чи на Союзівці, чи на "Верховині" для піднесення вакаційного настрою завжди добре мати в запасі відповідне забезпечення з цього популярного в Нью-Йорку і поза Нью-Йорком українського складу знаменитих американських та імпортованих вин і горілок

I. Кефора та В. Роговського
"OLYMPIA LIQUORS", 87 Second Ave., N.Y. City

Забудеш за горяч,
Забудеш за втому,
Коли сядеш в ресторані
Народного Дому!

Приємно й пожиточно вступити в жаркий, літній день до ресторану Народного Дому в Нью-Йорку, під вмілим зарядом ВП Савчинів, де завжди можна скріпити сили присмаками старокрайової української кухні, такої як була "в рідної мамі"!

А по дорозі, тільки через поріг, знаходиться бар "Ліса Микити", де завжди знайдеться щось — для апетиту...

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ
142 Друга Евнію в Нью-Йорку

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240
ВСІКІ ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ
Phones KE 1-1303,
В. КУЧУРБА
менеджер
Виїжджаємо траки і трейлери на цілу
Америку і Канаду.
Одноюка українська фірма на стейт Мішган.

Чесна Саліто

У Гамеріці то куждий мусить перейти хоц раз екус рипарацію у шпиталю. Єсно, аби го дохтори у свої руки допали — ого! Єк нема що, то хоц сліпу кишку вірікнут, ци треба, ци не треба.

Так типер того є, жи нарід ходит полатаний і увес позашивуваний, єк дідівська торба. Хоц зверха портки цалі, то черево, вібачайте, латка на латці, рубець на рубці. У Краю то було наоборот, хоц портки полатані, то черево одностайні.

Кажут, жи типер єк хтос вілучує си на дохторі, то найперше запишує си на кравецьку науку, аби вмів файнно пацента позашивати, поки ще теплий.

Від того куждий дохтір зачинає. У тім є переважно причина, жи в Гамеріці бракує кравців, бо що котрій пустят си на toti кравецькі курси, то так у тім засмакує, жи єк закінчит, то переписує си на вищий ніверситет і здає екзамен на дохторі.

чи то діксни правда, не з...
бо тото повідала одна мизис, жи має утім велику практику, бо єї різали і зашивали шос вісім раз. I напоздовж, і напоперек, так жи всьо на ній покерицоване, йно ще лише йден єзик має ненарушеній, то тріпає ним, єк у Краю праником. Не дурно фалит си, жи tota Єзичинска, жи пише найліпші артикули в "Америці", то єї єкас, вібачайте, фамілія.

Бо то, адіт, така типер мода в Гамеріці, жи єк зійдуть си жони ци мизиси, то кілько у них бєсіди, жи одна поперед другу фалит си, єк єї дохтори різали.

Було отак посходет си ружні полатані жони до моєї і вогорет фурт за високу медицинію і ружні рипирації, ше й хороби розмайті. Лише моя сидит, небога, мовчки. Єк tota сирота, бо ще тоді єї не риперували і в тім ще не практична. Було сквозує си передо кнов, мало не плаче:

— Дес другим везе, мають томайти до ружної розмови, а я сику, єк екас немова...

І так договорила си, жи і єї не минуло. Дохтори збадали єї, жи має єкіс каменці у печінці і мусово тра зрипирувати.

Бояла си жона тої рипирації, але тримало єї на дусі одно, жи типер і вона тиж не буде леща, єк си зійдуть коліжанки на розмову.

Єк єї вже щільво зрипирували, то казала собі дати toti камінчики до флешочки, поставила коло себе на столику і чекає, ци котра не прийде до шпиталю.

Але що котра прийде, седе собі у кресло коло лужка, то жона ледви відізве си, а вже єго тамта заговорит:

— Лежіт ціхо, бо вам ще вогорити богато не волно. Я того знаю, бо єк я була...

І єк зачне повідати, єк єї рипирації тежко, вогорит без кінцеве, а моя лише слухає — і дацо.

Прийшла друга, то тиж не дала прийти до слова:

— Е, що то, рахувати, вас, пані, рипирації! То мене, єк взєли рано...

І пішло...

Прийшов я до неї, а вна желує си, мало не плаче, а я, єк можу, так потішую:

— Відав, небого, тутки тиж ще єкіс сенійорітант тра мати.

А жона каже:

Найгирше, жи я навит візлостили си не годна.

— Мусово візлостили си, бо у собі тото дусити нездорово.

— Ба, — каже, — єк вірізували ми toti каменці, то вірізали й туту жовч, жи в ній зліст містила си.

Так тото бідному фурт вітер в очі і тимподібне.

Хоц нема злого, аби не війшло на добре, бо, адіт, жінка типер ходит по покою, єк ангел, а я сику собі у фотелю і меркую:

Ек би тото добре було, аби наших ридахторів від казет дав під рипирацію, аби єм жовч повити-нали.

Га?

Чесна Зогуда

ВАРТО ПОДУМАТИ

— Чи тобі приходило коли-небудь на думку, що б ти робив, коли б мав стільки грошей, як, наприклад, Рокфеллер?

— Ні, але мені не раз приходило на думку, що робив би Ронфеллер, коли б мав стільки грошей, як я!

До війна - війною

(Розповідь старого Усусуса)

Як ми, пане добродію, були ще в Усусусах, то було співаемо:

Бо війна — війною,
В тім є Божа сила...

Як узяти на здоровий розум,
то, властиво, кожна війна лежить
в інтересі Пана Бога.

Чому?

Бо, дивіться, який би не був закаменілій грішник, то як тільки засвищуть кулі чи зачнуть валити з канонів, то такий припаде ниць до матері сирої землі і буде битися в груди і буде шепотіти:

— Не буду, Боженьку, не буду, не буду...

Буде, так сказати б, сповідатися з усіх гріхів, але — до кого?

До вітру...

Воно і вітрові від того не буде легше війти, і ціла ота сповідь не матиме, пане добродію, легального правосильства.

Оточ взяли і силикали соборчик:

— Отці! З тим фантом треба щось зробити, аби стрілецька душечка марно не пропадала, і аби покаяння блудних овечок, чи там — баранів, марне не йшло з вітром.

І так рада в раду, ухвалили пілати на війну "фельдкуратів".

Такий фельдкурат з'явився і в нас в Усусусах. Зараз Ромць Купчинський і Льоно взяли його "на бас" і уложили пісеньку до гітари:

Казав мені курат на сповіди,
Щоби я не шукав собі біди...

Але на тому функція фельдкуратів не кінчалася.

А що ще вони робили?

Оточ, кажучи для порівняння, у мировий час духовний стан мусить уміти ходити поміж розмaitі партії, дослівно як колись циган ходив поміж дощ. Так тоді у воєнний час курат мусів уміти ходити поміж кулі. Властиво, я навіть не знаю, котре ходження було легше, але хай собі тим ломить голову "Провидіння", моя справа сказати вам про куратів.

Йде, було, такий курат у зеленім шлюсроці по коліна, йде поміж бойові лінії, а кулі попри нього — бззз, — бззз, — бззз... Отак кулі свищуть, трупи падуть, ранені репетують, а він, курат,

— ніц, лише йде поміж ту війну і виконує свій духовний джаб.

Звідси наці, звідтам москалі, а наш фельдкурат посередині.

А тут як з-під землі вилітає на коні сотник Галан, а за ним його "батерія смерті".

Махнув шаблею і кричить:

— Фадер! Вступіться з поля бою, бо вас гранат зацепить за шлюсрок.

А він:

— Не вступлюся, пане директоре, бо мій джаб тут на полі бою — і дацо!

Тут — трах, бабах! — вибухнув гранат і під сотником впав кінь.

Тоді сотник як крикне:

— Ковбасу за коня!!!

Тоді з-поза оборога вибігає якийсь з конем. Сотник сів на коня, а стрілець до нього:

— А де тата ковбаса?

— Не маю, стрільче, ковбаси, але як пойду до Америки, то звідтам пішли тобі "керпакету".

Ледве сотник промовив ці слова, аж тут — бабах! — впав і другий кінь.

Тоді курат кликнув до сотника:

— Слухайте, директоре, забірайтесь мені з того поля, бо завалите кіньми так, що я не дістаниуся до моїх ранених стрільців.

Пан сотник послухав і "кертайх" завернув батерію смерті на інше поле бою. Але, здається, ще не один кінь під ним упав, бо потім вислав "керпакети" і висилав.

Сотник уступився, а наш курат ходить далі неструдко по полі, аж чує хтось хлипає у рові.

— Ти, сину, хто такий?

— Грішник, отче курат...

— А чим ти так согрішив?

— Писав критику на мальярів у газеті...

— Ого! То ти, сину, той Ост-

роверх? Кайся і бийся у груди!

І пам'ятай, більше того не роби!

— Не буду, не буду, не буду...

Йде далі наш курат, а тут Йому понад голову скоро стрілом Андрій Кігічак пускає ленту за лентою. Ще й вигукує:

— Отче, схиляйтесь трохи після візрілінію!

Схилився отець, але з поля не сходить.

Аж ось верба, а під вербою —

хто? Сам усусус Поритко. Має пеха, бо затяглася Йому шабля і не годен витягнути з піхви. А тут чує, як москалі кричать "ура" до штурму.

— Отче курат, поможіть!

— Чекай, сину, най добре по-плюю в долоні! А тепер тримай за піхву, а я буду тягнути!

Сінув зо два рази і шабля блиснула блискавкою.

— На, бери, але махай тим зосторожна, аби своїх не показлив!

А тут москалі сунуть і сунуть. Узріли курата і штиками до нього! Були би пробили наскрізь, але курат витягнув з часословів св. Миколая і тиць москалям під ніс.

А москалі, як побачили "Миколушку", так — бебех — на коліна:

— Батюшка, разреші!

А курат злісно:

— Розрішаю вам, дурні, і розгрішаю! Лишень йдіть мені звідси до піс'ої матері!

То вони встали і пішли до піс'ої матері.

І так скінчився бій і то якраз у час, бо Кігічаків не стало на бойв до скоро стріла. Витягнув з рюкзака қляренет і почав грати, думаючи, що може тим відстрашити москалів.

Але вже не треба було.

Отак то, пане добродію! Такі в нас були колись тоті фельдкурати.

EKO

Address: "THE FOX"

4933 Larkins

Detroit, Michigan 48210

Tel.: VI 2-7476

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 4.50

Editor Edward Kozak